

# 1 SKYRIUS

Moters, šiuo metu pasivadinusios Kris Teilor, šiandien laukė įprasta diena. Ji atsikėlė anksčiau, nei būtų norėjusi, išmontavo ir susikrovė kasdienės naktinės atsargumo priemonės. Vienas vargas vakare viską įsirengti, o rytą vos atsikėlus ardyti, bet dėl gyvybės vertėjo pakovoti su tingulio akimirka.

Po šios kasdienės užduoties Kris įsėdo į niekuo neišsiskiriantį sedaną – daugiau nei poros metų senumo, bet be ryškesnių defektų, dėl kurių jį būtų lengva įsidėmėti, – ir valandų valandas važiavo. Kirto tris sienas ir begalę smulkesnių žemėlapių linijų. Netgi įveikusi daugmaž tinkamą atstumą dar pravažiavo kelis miestelius. Tas per mažas, tame tik du keliai įvažiuoti ir išvažiuoti, į šitą, ko gero, užsuka taip mažai svečių, kad neįmanoma likti nepastebėtai net ir atrodant labai įprastai – o ji pasistengė taip atrodyti. Įsidėmėjo kelias vietas, į kurias kitą dieną reikės užsukti: suvirinimo įrankių krautuvėlę, karybos reikmenų parduotuvę, ūkininkų turgelį. Jau noksta persikai, reikės apsirūpinti atsargomis.

Galiausiai pavakare ji įvažiavo į triukšmingą miestelį, kuria-me dar nebuvo lankiusis. Netgi viešojoje bibliotekoje knibždėjo žmonių.

Kai tik galėdavo, ji naudodavosi biblioteka. Belaidį ryšį sunkiau susekti.

Automobilį pasistatė prie vakarinės pastato sienos, kad nesimatyti per įtaisytas virš durų kameras. Salėje visi kompiuteriai buvo užimti, keli asmenys laukė, kada atsilaisvins vieta, tad ji nusprendė paskaityti. Patraukė per biografijų skyrių, ieškodama ko nors naudingo. O juk viską, kas jai galėjo praversti, jau buvo perskaičiusi. Paskui susirado mėgstamo detektyvų rašytojo, tarnavusio specialiosiose karinėse pajėgose, laivyno ruonio, naujausią knygą, dar nusičiupo ir kelias knygas šalia. Ieškodama geriausios vietos laukti, pajuto kirbant sąžinę. Vogti iš bibliotekos atrodė labai žema. Tačiau gauti bibliotekos kortelę buvo neįmanoma dėl daugelio priežasčių, o tai, ką ji perskaitys šiose knygose, galbūt padės jai geriau apsisaugoti. Saugumas buvo svarbiau už kaltę.

Žinoma, ji suvokė, kad devyniasdešimt devyni procentai skaitinių yra tik laiko švaistymas. Mažai tikėtina, kad grožinė literatūra jai būtų išties vertinga, bet dalykinius veikalus, kiek tik pavyko gauti, jau seniai buvo išnagrinėjusi. Po pirminių šaltinių teko imtis antrinių. Jei neturėdavo ko studijuoti, apnikdavo baimė. Pastarajame laimikyje jai pavyko rasti praktišką patarimą. Jau taikė gyvenime.

Ji įsitaisė išblukusiame krėse atokiame kampe, iš čia neblogai matė kompiuterių kabinas, ir apsimetė skaitanti pirmą knygą iš šūsnies. Kai kurie kompiuterių vartotojai ant stalų buvo prisikrovę įvairiausių daiktų ir netgi nusiavę batus, taigi ketino čia užsibūti. Daugiausia vilčių teikė nekantraujanti paauglė su krūva literatūros. Matei, kad ji nelindi socialinės žiniasklaidos tinkluose, tik užsirašo paieškų sistemoje rastus pavadinimus ir autorius. Kris sėdėjo palinkusi prie knygos, prilaikomos kairės alkūnės linkyje. Dešinėje rankoje paslėptu skustuvu nuo nugarelės dailiai nurėžė magnetinį jutiklį ir įkišo jį į plyšėlį tarp pagalvėlės ir krėslų ranktūrio. Apsimetusi, kad ši knyga jos nebedomina, paėmė kitą iš krūsnies.

Kai paauglė išėjo ieškoti dar vienos knygos, Kris jau buvo pasiruošusi, paniokotus romanus susigrūdusi į kuprinę. Ji ne-

pašoko, net neatrodė, kad skubėtų, bet, kitiems laukiantiems nespėjus nė susigaudyti, jau sėdėjo krėslė.

Elektroninį paštą dažniausiai patikrindavo per tris minutes.

Paskui teks dar keturias valandas – jei tik nereikės mėtyti pėdų – važiuoti atgal į laikinus namus. Prieš miegą, be abejo, dar turės įsirengti apsaugą. Elektroninio pašto diena visuomet prailgsta.

Nors šio elektroninio pašto adreso niekas nesiejo su dabartiniu jos gyvenimu, – IP adresas nesikartojo, ji neminėdavo nei vietų, nei vardų, – vos baigusi skaityti laiškus ir atsakiusi į tuos, į kuriuos reikėdavo atsakyti, maudavo pro duris ir lėkdavo iš miesto, stengdamasi atsidurti kuo toliau. Dėl viso pikto.

„Dėl viso pikto“ nejučia virto Kris mantra. Ji gyveno nuolat saugodamasi, bet, kaip dažnai primindavo sau, jei nesisaugotų, išvis negyventų.

Būtų geriau, jei nereikėtų rizikuoti, bet juk pinigų amžinai neužteks. Paprastai ji susirasdavo darbo kokioje nors šeimos įmonėlėje, tokioje, kuriai tikdavo ranka rašytos rekomendacijos, bet atlyginimo užtekdavo tik būtiniausiems poreikiams: maistui ir nuomai. Visa – suklastotos tapatybės kortelės, laboratorijos įranga ir įvairios jai reikalingos cheminės medžiagos – kainavo brangiai. Taigi ji šmėstelėdavo internete, rasdavo vieną kitą mokų klientą ir padarydavo viską, kad nuslėptų šiuos darbelius nuo tų, kurie geidė jos mirties.

Pastarosios dvi elektroninio pašto dienos buvo bevaisės, tad ji pradžiugo pamačiusi jai atsiųstą žinutę – džiaugėsi maždaug du dešimtadalius sekundės, kol įsisąmonino siuntėjo adresą.

*l.carston.463@dpt11a.net*

Tai buvo tikrasis jo elektroninio pašto adresas, puikiai žinomas buvusiems jos darbdaviams. Nugara nubėgo šurpuliai, kraujagyslėmis plūstelėjo adrenalinas, kūnas tarytum šaukė: „Bėk, bėk, bėk.“ O ji tik spoksojo išsižiojusi, negalėdama patikėti tokiu įžūlumu. Vis užmiršdavo, kokie stulbinamai nerūpestingi jie gali būti.

„Negali būti, kad jie mane jau rado“, – apimta panikos raminosi, slapčia žvalgydamasi po biblioteką, ar nepamatys prie jos žingsniuojančio vyriškio per plačiais, į juodą kostiumą netelpančiais pečiais ir kariška šukuosena. Pro vitrininį langą matė savo automobilį, neatrodė, kad kas būtų prie jo lindęs, bet visą laiką jo juk nestebėjo.

Ką gi, jie vėl ją rado. Tačiau jie niekaip negalėjo numatyti, kur ji pasitiks paštą. Vietą ji rinkdavosi visiškai atsitiktinai.

Tvarkingame pilkame biure, o gal net keliuose biuruose, šiuo metu nuskambėjo skambutis, galbūt sumirksėjo raudonos švieselės. Be abejo, pirmas jų darbas bus susekti šį IP adresą. Netrukus bus mobilizuoti žmonės. Bet net jei jie atskris sraigtasparniais, – o tokią galimybę jie turi, – jai dar liko kelios minutės. Užteks perskaityti, ko nori Karstonas.

Laiško tema buvo „Pavargai slapstytis?“

Šunsnukis.

Ji spustelėjo pelytę. Žinutė buvo neilga.

Politika darbe pasikeitė. Mums tavęs reikia.

Ar priimtum neoficialų atsiprašymą? Gal galėtume susitikti? Neprašyčiau, bet žmonėms gresia pavojus.

Daugybei žmonių.

Karstonas jai visuomet patiko. Jis atrodė žmoniškesnis už daugumą skyriaus darbuotojų. Kai kurie jų, ypač tie su uniformomis, buvo ištis šiuorpūs. Kita vertus, jos pačios darbas buvo šiuorpus, taigi neturėjo teisės jų smerkti.

Nieko keisto, kad su ja susisiektų Karstonas. Jie žino, kad ji vieniša ir išsigandusi, tad jos ieškoti paliepė senam draugui, kad jai būtų ramiau ir jaukiau. Tokia pat gudrybė buvo taikoma viename jos vogtų romanų, nors, pasitelkusi sveiką protą, turbūt ir pati būtų perkandusi klastą.

Ji leido sau giliai įkvėpti ir pusę minutės įtemptai pamąstyti. Mąstė, ką darys toliau: kaip kuo greičiau dings iš šios bibliote-

kos, šio miestelio, šios valstijos – ir ar tai išgelbės. Ar dabartinė jos tapatybė patikima, ar laikas ją keisti?

Tačiau susikaupti trukdė beprotiškas Karstono pasiūlymas.

O jei...

O jei jie tikrai paliktų ją ramybėje? Jei mintis, kad čia spąstai, tėra paranoja, kilusi prisiskaičius per daug detektyvų?

Jei darbas ištis labai svarbus, galbūt atsilygindami jie grąžins jai buvusį gyvenimą.

Vargu.

Vis dėlto nebuvo prasmės apsimesti, kad Karstono laiškas paklydo.

Jos atsakymas buvo toks, kokio, jos manymu, jie tikėjosi, tačiau savo plano smulkmenų ji neatskleidė.

Karstonai, aš nuo daug ko pavargau. Ten, kur pirmą sykį susitikome, po savaitės vidurdienį. Jei su tavim ką nors pamatysiu, dingsiu, ir tiek mane tematysi. Darbo tvarką, be abejo, žinai, tad nesielskvailai.

Tą pačią akimirką ji atsistojo ir nužingsniavo ištreniruota eigastim, siūbuodama klubais. Nors buvo trumpakojė ir ėjo greitai, neatrodė skubanti. Mintyse skaičiavo sekundes, svarstydamą, per kiek laiko iš Kolumbijos apygardos čia atskris sraigasparnis. Žinoma, jie galėtų kreiptis į vietinius, bet retai to griebiasi.

Jie to nedaro ir vis dėlto... Ją apniko galbūt klaidinanti, bet įkyri nuojauta, kad jiems įgriso darbuotis po senovei. Iki šiol jie nepasiekė to, ko norėjo, o buvo ne iš kantriųjų. Tie žmonės įpratę gauti tai, ko nori, ir būtent tada, kai nori. Jie jau trejus metus kėsinosi ją nužudyti.

Šis laiškas patvirtino, kad jie keičia strategiją. Jei tai ištis spąstai.

Ji turėjo taip manyti. Dėl tokio požiūrio, tokios pasaulio sampratos jos širdis tebeplakė. Tačiau atokioje smegenų kerte-lėje gimė paika viltis.

Ji suprato, kad šiame žaidime statymas labai menkas. Tik viena gyvybė. Tik jos gyvybė.

Ir šią gyvybę, tik ją vieną, ji gynė nuo nesibaigiančių pavojų. Viskas paprasta. Viena plakanti širdis, vieni susitraukiantys ir išsiplečiantys plaučiai.

Taip, ji gyva ir sunkiai kovoja, kad tokia liktų, bet niūriausiomis naktimis kartais susimąsto, dėl ko gi taip stengiasi. Ar gyvenimas, kokį gyvena dabar, vertas šitokių pastangų? Argi nebūtų *malonu* užsimerkti ir niekada nebeatsimerkti? Argi juoda tuštuma nebūtų šiek tiek jaukesnė už nuolatinį siaubą ir nepaliaujamus vargus?

Tik vienas dalykas jai neleido su tuo sutikti ir pasinaudoti viena iš daugelio galimybių jau amžinai išsivaduoti iš nerimo ir skausmo – didžiulis troškimas rungtyniauti. Jis labai padėjo medicinos mokykloje, ir tik dėl jo vis dar alsavo. Nesiruošė leisti *jiems* laimėti. Nė už ką nebūtų padėjusi jiems taip lengvai atsikratyti rūpesčių. Tikriausiai galų gale jie sučiups ją, bet prieš tai turės paplušėti. Po velnių, ji išspaus iš jų viską.

Ji jau sėdėjo automobilyje už šešių kvartalų nuo artimiausios įvažos į greitkelį. Ant trumpų plaukų užsidėjusi kepuraitę su snapeliu, veidą dengė vyriški saulės akiniai plačiais rėmeliais, o liekną kūną slėpė dukslus sportinis megztinis. Atsitiktinis praeivis ją būtų palaikęs paaugliu berniuku.

Tie, kurie troško jos mirties, neišvengė nuostolių, ir tai prisiminusi ji vairuodama nejučia šyptelėjo. Net keista, kaip gerai jautėsi pastaruoju metu žudydama žmones, kokį pasitenkinimą jai tai teikė. Tapo kraugere – tikra likimo ironija. Jie globojo ją šešerius metus ir per visą tą laiką nesugebėjo jos perlaužti, priversti pamėgti savo darbą. O štai per trejus slapstymosi metus daug kas pasikeitė.

Jai žudyti nekaltą žmogų būtų sunku. Tikėjo, kad ta jos dalelė nepasikeitė ir niekada nepasikeis. Kai kurie iš jos darbo – ankstesnio darbo – buvo tikri psichopatai, ir jai patiko manyti, kad kaip tik dėl šios priežasties jiems prasčiau sekasi. Jų moty-

vai buvo netikę. O ji savo darbo nemėgo, todėl gebėjo jį atlikti nepriekaištingai.

O štai šiuo gyvenimo tarpsniu žudymas jai reiškė pergalę. Ne, ne visame kare, tik viename mažame mūšyje, bet kaskart tai būdavo laimėjimas. Kieno nors kito širdis sustodavo, o jos plakdavo toliau. Kas nors ateidavo jos, bet išvysdavo ne auką, o plėšrūną. Rudą atsiskyrėlį vorą, pasislėpusį po voratinkliu.

Nuvažiavusi kelias mylias greitkelio ji pasijuto geriau. Jos automobilis buvo populiaraus modelio, keliu lėkė tūkstančiai tokių, o vogtą numerį ji pasikeis, kai tik ras saugią vietelę sustoti. Niekas nesies jos su miesteliu, iš kurio ką tik išvažiavo. Ji pralėkė du šalutinius kelius, į trečią įsuko. Jei jie užsimanys užtvirti kelią, neturės supratimo, kur tą vietą pasirinkti. Kol kas ji saugi.

Žinoma, mauti tiesiai namo negali. Važiavo šešias valandas, iš greitkelių vingiuodama įsukdavo į vieškelius, nuolat patikrindavo, ar niekas neseka. Kai pagaliau parsirado į nuomojamą namuką, griuveną be architektūrinio veido, jau linko nuo miego. Norėjo užsiplikyti kavos, pasvėrė, ar verta užsikrauti dar vieną darbą, kad kofeinas pažvalintų, paskui nusprendė sukaupti paskutines jėgas tam, kas būtina.

Įveikė du išklerusius verandos laiptelius, nejučia vengdama papuvusio kairio pirmos pakopos krašto, ir atsirakino plienines šarvo duris su dviguba spyna, jas įsistatė pirmą savaitę čia apsigyvenusi. Sienos – medinis karkasas, gipskartonis, klijuota fanera, viniplastiko apkala – nebuvo tokios tvirtos, bet pagal statistiką įsibrovėliai dažniausiai veržiasi pro duris. Langų grotos irgi nėra neįveikiama kliūtis, bet atsitiktinį vagių atbaidytų ir paskatintų ieškotis lengvesnio laimikio. Prieš paspausdama rankeną ji paskambino į duris. Tris kartus greitai spustelėjo mygtuką, bet iš šalies atrodė, kad spaudžia ištisai. Plonos sienos tik vos vos slopino Vestminsterio varpų melodiją. Ji greitai žengė pro duris – dėl viso pikto sulaikiusi kvapą. Po kojomis netrakstelėjo stiklo šukės, tad ji iškvėpė ir užsidarė.

Namų apsaugą kūrė pati. Profesionalai, su kurių darbais iš pradžių susipažino, dirbo pagal savo metodus. Nė vienas neturėjo tokių ypatingų gebėjimų kaip ji. Romanų – juos ji skaitė kaip ne itin gerus vadovėlius – autoriai irgi nebuvo labai išradingi. Viską, ką jai dar reikėjo sužinoti, išsiaiškino „YouTube“. Kelios senos skalbyklės detalės, internetu užsisakytas mažytis regulatorius, naujas durų skambutis ir dar keli niekniekiai – štai ir išmanūs spąstai.

Užsirakinusi spustelėjo arčiausią prie durų jungiklį, užsidegė lempos. Jungikliai buvo trys. Vidurinis neveikė, o trečias, tolimiausias, buvo prijungtas prie to paties žemos įtampos signalinio laido kaip durų skambutis. Jungikliai, kaip ir durys, buvo keliais dešimtmečiais naujesni už visus kitus daiktus mažytėje jos svetainėje, čia dar buvo įrengta virtuvėlė ir valgomasis.

Viskas atrodė taip, kaip paliko: keli pigūs baldeliai, ne tokie dideli, kad už jų pasislėptų suaugęs žmogus, švarūs darbastaliai ir stalas, jokių puošmenų ar meno kūrinių. Sterilu. Nors lubos buvo spragintų kukurūzų, o linoleumas avokadų ir garstyčių spalvos, ji suvokė, kad patalpa šiek tiek primena laboratoriją.

Galbūt tokį įspūdį kėlė kvapas. Kambarys buvo taip skrupulingai iššveistas, kad įsibrovėlis čia tvyrantį baseino kvapą turbūt susietų su valikliais. Žinoma, jei jam pavyktų įsigauti į vidų neįjungus apsaugos sistemos. Sistemai įsijungus jis mažai ką spėtų pagaltoti.

Name dar buvo ankštas miegamasis ir vonios kambarys, išdėstyti tiesia linija nuo svetainės taip, kad eidamas niekur neužkliūtum. Ji išjungė šviesą, kad nereikėtų grįžti.

Pusiausnūda pro vienintelės duris įkėblino į miegamąjį ir ėmėsi ruošos. Užteko pro žaliuzes sklindančios šviesos, – anapus gatvės raudonu neonu švietė degalinė, – tad lempos neįjungė. Pirmiausia ant beveik visą kambarį užimančio dvigulio čiužinio padėjo dvi pailgas plunksnines pagalves, kad atrodytų kaip gulintis žmogus. Paskui į pagalvių užvalkalus prigrūdo Helovinui skirtą netikro kraujo pripildytą užspaudžiamų maišelių. Iš arti



kraujas neatrodė tikras, bet maišeliai skirti tam, kuris išdaužtų langą, atitrauktų žaliuzes ir šautų iš toli. Neoninėje prieblandoje jis nematytų skirtumo. Paskui ji ėmėsi galvos. Kaukę irgi nusipirko per išpardavimą po Helovino, kažkokio politiko parodiją gana tikroviška veido spalva. Prikimšo ją, kad būtų maždaug jos galvos dydžio ir prisiuvo pigų kaštoninį peruką. Svarbiausia buvo tarp nailoninių sruogų paslėpti laidelį, besidriekiantį tolyn tarp čiužinio ir lovos grotelių. Tokiu pačiu laideliu persmeigė pagalvę, ant kurios gulėjo galva. Pataisė paklodę, paskui antklodę, viską papureno, kad būtų reikiamo pavidalo, galop sujungė nuzulintus laidelių galus. Sukabino netvirtai. Jei paliestų galvą ir kūną vaizduojančią pagalvę, laideliai išsiskirtų.

Ji atsitraukė ir markstydamasi apžiūrėjo maketą. Ne pats geriausias darbas, bet vis vien primena lovoje miegantį žmogų. Net jei įsibrovėlis nepatikėtų, kad čia Kris, prieš leisdamasis jos ieškoti turėtų išvesti iš rikiuotės miegantįjį.

Buvo tokia pavargusi, kad nebepajėgė vilktis pižamos, tik nusimovė plačius džinsus. Bus gerai. Čiupo ketvirtą pagalvę ir iš po lovos išsitraukė miegmaišį; jie atrodė didesni ir sunkesni nei paprastai. Nusitempė juos į ankštą vonios kambarį, sumetė į vonią ir greitosiomis išsivalė dantis. Net veido šiandien nesipraus.

Pistoletas ir dujokaukė buvo po kriaukle, paslėpti po rankšluosčių krūva. Ji užsitraukė ant galvos kaukę, susegė dirželius, delnu uždengė filtrą ir įkvėpė pro nosį, tikrindama, ar kaukė sandari. Kaukė tinkamai prisiplojo prie veido. Visuomet prisiplodavo, bet ji niekada nepraleisdavo šio žingsnio, net ir labai pavargusi. Pistoletą padėjo į sienoje įmontuotą muilinę, lengvai pasiekiamą iš vonios. Pistoletas nebuvo jos mėgstamas ginklas – palyginti su nesitreniravusiu civiliu, ji šaudė padoriai, bet nebuvo pasiekusi profesionalų lygio. Vis dėlto neatsisakys tokios galimybės; kada nors priešai perkaš jos sistemą ir ateis su dujokaukėmis.

Atvirai tariant, ji stebėjosi, kad šios gudrybės taip ilgai ją gelbsti.

Po liemenėlės petnešėle pasikišusi uždarytą skardinę su chemikalų absorberiu, ji grįžo į miegamąjį. Atsiklaupė prie ventiliacijos angos lovos dešinėje, kur niekada nevaikščiodavo. Angą dengiančios grotelės gal ir nebuvo tokios dulkinos, kokios turėtų, o varžteliai įsukti ne iki galo, bet buvo tikra, kad žiūrintis pro langą žmogus tokių smulkmenų nepastebėtų arba neperprastų kodėl; Šerloko Holmsa ji bijojo mažiausiai.

Ji atsuko varžtus ir nuėmė groteles. Žmogus, pažvelgęs į ventiliacijos angą, iškart suvoktų kelis dalykus. Pirma, anga uždengta, taigi orlaidė neatlieka savo funkcijos. Antra, čia tikriausiai ne vieta dideliame baltam kibirui ir dideliame komplektui baterijų. Ji nukėlė kibiro dangtį, tvokstelėjo tas pats kambaryje tvyrantis chemikalų kvapas, toks pažįstamas, kad beveik netrikdantis.

Ji įkišo ranką į tamsą už kibiro ir ištraukė nedidelį keistą prietaisėlį iš ritės, metalinių strypų ir plonų vielučių, paskui maždaug piršto dydžio stiklinę ampulę ir galiausiai gumines apsaugines pirštines. Solenoidą – iš senos skalbyklės ištrauktą ritę – ji įstatė į kibirą taip, kad strypai iki pusės panirtų į bespalvį skystį. Porą kartų stipriai užsimerkė, kad nuvytų miegą – laukė sudėtingoji dalis. Ant dešinės rankos užsimovė pirštinę, paskui iš po liemenėlės petnešėlės išsitraukė skardinę ir perėmė ją į kairę ranką. Pirštinėta ranka atsargiai įstatė ampulę į griovelį, išgremžtą metaliniuose strypuose. Ampulė paniro į rūgštį prie pat paviršiaus, balti milteliai joje buvo inertiški ir nekenksmingi. Tačiau jei lovoje netvirtai sujungtais laideliais nustotų tekėjusi elektra, impulsas sujudintų solenoidą ir stiklas sudužtų. Balti milteliai virstų dujomis, o šios nebebūtų nei inertiškos, nei nekenksmingos.

Iš esmės tai buvo toks pat įrenginys kaip svetainėje, tik laidų sistema paprastesnė. Šie spąstai veikdavo tik jai miegant.

Ji padėjo pirštinę į vietą, uždengė ventiliacijos angą, paskui palengvėjęs, veikiau apatiškai, šmurkštelėjo į vonią. Durys, vi-

sai kaip ventiliacijos anga, tokiam pastabiam žmogui kaip ponas Šerlokas Holmsas veikniausiai būtų užkliuvusios: juk minkšti guminiai apvadai tikrai neįprasta. Vonios jie patikimai neužsandarino, bet dovanotų jai laiko.

Ji kriste krito į vonią, purus miegmaišis sušvelnino smūgį. Užtruko, kol priprato miegoti su kauke, bet dabar jos nė nejuoto. Patenkinta užsimerkė.

Įsisupo į pūkų ir nailono kokoną, pasirinkę, kol kietas planšetės stačiakampėlis prigludo prie juosmens. Jis buvo prijungtas prie ilgiklio, gaunančio elektrą nuo svetainės laidų. Jei tuose laiduose nutrūktų elektra, planšetė virptelėtų. Ji iš patirties žinojo, kad nuo to pabustų net išsekusi kaip šiandien. Taip pat žinojo, kad net ir apsnūdusi, darbuodamasi tamsoje sulaikiusi kvėpavimą, greičiau nei per tris sekundes atidarytų filtrą ir prisuktų prie dujokaukės angos. Treniravosi daugybę kartų, o paskui dar tris kartus išmėgino prispyrus reikalui. Liko gyva. Sistema veikė.

Nors ir pervargusi, prieš nugrimzdama į miegą ji mintyse peržvelgė visas blogas dienos naujienas. Bjauru, kad jie vėl ją surado. Atrodė, lyg skaudėtų nukirstą nuo jos kūno galūnę, vis dar *kąžkur* gyvą. Nebuvo patenkinta ir savo atsakymu į elektroninį laišką. Parašė jo neapgalvojusi. Dabar turės veikti kur kas greičiau.

Teoriškai ji žino: jei stačia galva lėksi į ginklą laikantį žmogų, gali išmušti jį iš pusiausvyros. Bėgti jai patiktų labiau, bet dabar teks rinktis kitą išeitį. Galbūt rytoj, kai nusikamavusios smegenys įsikraus.

Saugoma savo tinklo ji užmigo.